

RESSÒ DE LA PARAULA

Les nostres paraules

Tot va començar amb la Paraula. De la Paraula passem a les paraules dels qui hi creuen. Ara ens fixem en les nostres paraules.

Saber què dir, quan i com dir-ho, són qüestions fonamentals en la nostra comunicació quotidiana. D'això depèn, en gran manera, la convivència familiar, professional o d'amistat. Les nostres paraules són una arma extraordinàriament poderosa, que igual construeix que destrueix, transmet amor que odi, dona vida que mata. Encertar parlant, és tot un art.

Ho és encara més quan el cristià sap que des dels «bon dia» fins al «bona nit», passant pel «com estàs?», l'«hola» i l'«adéu», totes les nostres paraules han de ser dites «en el nom del Senyor» (cf. Col 3,17). Ja ho advertia sant Pau:

«No digueu paraules grolleres, sinó solament paraules bones i oportunes que ajudin a créixer i portin benedicció als qui les escoltin.» (Ef 4,29)

El repte és encara més gran quan es tracta de paraules específicament evangelitzadores, ja sigui en l'anunci, en la catequesi o en la formació

cristiana. Amb el nostre parlar perllonguem la Paraula encarnada que és Jesucrist.

Per tant, la resposta a aquestes preguntes pot ser senzilla i breu: no hem de dir més que Jesucrist, quan i com Ell ens va parlar. Així que, abans de parlar, ens hem de preguntar: el que diré «és» Jesucrist? Ho diria Ell tal com jo ho diré? Ell diria això en aquest moment?

Amb això no simplifiquem la solució, però se'ns obren camins concrets. Perquè la Paraula va caminar uns viaranys per arribar a nosaltres,

que tots hauríem de seguir per aconseguir la perfecta comunicació.

- La paraula sempre està «situada»: el seu significat depèn del qui la diu i de qui l'escolta.
- El bon diàleg no neix primàriament de la necessitat de parlar i ser escoltat que un mateix sent, sinó de la consideració de la necessitat de l'altre que escolta.
- Per això, la paraula més oportuna, més rica i més constructiva, la millor dita, és aquella que neix de l'empatia, la sintonia, del qui parla amb el qui escolta.

Afirmava Papini, parlant de la seva conversió, que:

«Únicament al costat d'aquests homes del poble senzill i pobre he tornat a tenir consciència de la meva naturalesa i de la meva destinació d'home, de la meva humanitat sencera. Els camperols em van retornar el significat de la paraula «proïsme».»

I, certament, no és el mateix la paraula «gràcies» en boca d'un client dirigint-se a l'empleat de la tenda després d'haver pagat, que la mateixa paraula «gràcies» en boca d'un fill moribund parlant a la seva mare, que ha sacrificat tots els seus béns i la seva salut mirant de salvar-lo de la mort.

Que totes les paraules tenen el seu context i que han de ser dites i escoltades segons aquest context, no ho hem après de cap especialista en comunicació social, sinó de la Paraula feta carn, que és Jesucrist. Perquè la fórmula que utilitzem per a proclamar el dogma de l'Encarnació només s'entén pel seu context: la humanitat compartida per amor. Fora d'ell les paraules no tenen sentit.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

En la salut i en la malaltia

Fa molts anys que estan casats. Els fills ja han format les seves pròpies famílies; sovint els visiten, també ho fan els néts. En la vellesa viuen la vigència del seu amor, de la fidelitat a aquell compromís que, davant Déu, prengueren en plena joventut: «[...] i et prometo que et seré fidel en la prosperitat i l'adversitat, en la salut i la malaltia, i que t'estimaré i honoraré tota la vida». Els anys no han passat endebades. L'esposa està malalta, no pot sortir de casa. Cada dissabte, l'espòs va a missa i, un cop acabada,

demana al sacerdot dues formes consagrades que guarda amb reverència. Aquella nit, Jesús sagrament ocupa un lloc preferent en la llar familiar; una llàntia encesa ho significa. El diumenge al matí, davant el televisor, segueixen la celebració de l'eucaristia. Participen, amb les seves respostes, en el diàleg que s'estableix amb el celebrant; escolten les lectures i l'homilia amb atenció; els silencis són espais de pregària personal, la tendresa d'un bes segella el moment de la pau... Arribat el moment de la comunió, com-

parteixen el pa de l'eucaristia, guardat des del vespre abans. Segueix una senzilla acció de gràcies: pregar per tots dos, pels fills i els néts, pels més necessitats...

Tots dos estan contents. És diumenge i la malaltia no ha estat impediment per viure-ho i celebrar-ho. Junts han buscat el sentit del matrimoni, treballant el vincle que els uneix, des que es varen casar. L'esforç en comú, el perdó mutu, posar-se en el lloc de l'altre, comunicar-se per conèixer; tot ha estat a fi de bé i ha perfeccionat el seu amor

en un creixement continu, enfortint-ne la unitat. «Preguem a nostre Senyor i supliquem-li que faci davallar damunt nostre el seu amor i la seva protecció» (Tb 8,4). En els seus cors ressonen les paraules pronunciades el llunyà dia del casament: «[...] et seré fidel [...] en la salut i en la malaltia [...] t'estimaré». Paraula donada celebrant el sagrament, paraula treballada cada dia, paraula feta vida, paraula que en la malaltia esdevé servei, paraula que en la vellesa és fidelitat i amor tendre.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Nuestras palabras

Todo comenzó con la Palabra. De la Palabra pasamos a las palabras de quienes creen en Ella. Ahora nos fijamos en nuestras palabras.

Saber qué decir, cuándo y cómo decirlo, son cuestiones fundamentales en nuestra comunicación cotidiana. De ello depende, en gran medida, la convivencia familiar, profesional o de amistad. Nuestras palabras son un arma extraordinariamente poderosa, que igual construye que destruye, transmite amor que odio, da vida que mata. Acertar hablarlo, es todo un arte.

Lo es aún más cuando el cristiano sabe que desde los «buenos días» hasta las «buenas noches», pasando por el «¿cómo estás?», el «hola» y el «adiós», todas nuestras palabras han de ser dichas «en el nombre del Señor» (cf. Col 3,17). Ya lo advertía san Pablo:

«No digáis palabras groseras, sino sólo palabras buenas y oportunas que ayuden a crecer y traigan bendición a quienes las escuchan.» (Ef 4,29)

El reto es aún mayor cuando se trata de palabras específicamente evangelizadoras, sea en el anuncio, en la catequesis, en la formación cristiana. Con nuestro hablar prolongamos la Palabra encarnada que es Jesucristo.

Por tanto, la respuesta a esas preguntas puede ser sencilla y breve: no hemos de decir más que Jesucristo, cuando y como Él nos habló. Así que, antes de hablar, nos hemos de preguntar: ¿lo que voy a decir «es» Jesucristo?; ¿lo diría Él como lo voy a decir?; ¿él diría esto en este momento?

Con ello no simplificamos la solución, pero se nos abren caminos concretos. Porque la Palabra anduvo unos derroteros para llegar a nosotros, que todos deberíamos seguir para alcanzar la perfecta comunicación.

—La palabra siempre está «situada»: su significado depende del que la dice y de quien la escucha.

—El buen diálogo no nace primariamente de la necesidad de hablar y ser escuchado que uno mismo siente, sino de la consideración de la necesidad del otro que escucha.

—Por eso, la palabra más oportuna, más rica y más constructiva, la mejor dicha, es aquella que surge de la empatía, las sintonía, del que habla con el que escucha.

Afirmaba Papini, hablando de su conversión, que:

«Únicamente al lado de estos hombres del pueblo mínimo y pobre he vuelto a tener conciencia de mi naturaleza y de mi destino de hombre, de mi humanidad entera. Los campesinos me devolvieron el significado de la palabra «prójimo».»

Y, ciertamente, no es lo mismo la palabra «gracias» en boca de un cliente dirigiéndose al empleado de la tienda después de haber pagado, que la misma palabra «gracias» en boca de un hijo moribundo hablando a su madre, que ha sacrificado todos sus bienes y su salud tratando de salvarle de la muerte.

Que todas las palabras tienen su contexto y que deben ser dichas y escuchadas según él, no lo hemos aprendido de ningún especialista en comunicación social, sino de la Palabra hecha carne, que es Jesucristo. Porque la fórmula que utilizamos para proclamar el dogma de la Encarnación sólo se entiende por su contexto: la humanidad compartida por amor. Fuera de él las palabras no tienen sentido.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

II Jornada oberta de l'Associació Tocs i Campanes

Va tenir lloc a Cubelles el dissabte 19 de desembre, coincidint amb la cloenda del 250è aniversari del campanar de l'església parroquial de Santa Maria. La jornada, organitzada per l'associació TiC, va comptar amb tot el suport de les diverses parts implicades: la parròquia amb el rector Mn. Joaquim Lluís, i tots els campaners, l'Ajuntament amb l'alcalde Rosa Fonoll i el Grup d'estudis cubellencs «Amics del castell», amb el seu president, Joan Vidal.

Van assistir-hi colles de campaners provinents de Sant Feliu de

Llobregat, Cubelles, Esparreguera, Begues, Carme, Sant Climent

de Llobregat i la de Sant Martí de Teià, aquesta darrera al Maresme. La ponència principal va anar a càrrec del P. Valentí Tena, osb, amb el títol «Flaixos», en la qual va tractar sobre la campana com a instrument musical, en si mateix, i formant acords, quan se n'ajunta el so de més d'una i s'hi estableix una germanor de complicitat entre les campanes, els campaners i qui les escolta.

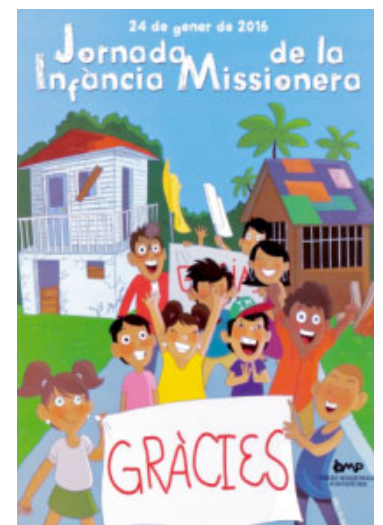
Després de dinar es va presentar el llibre *Entre el seny i la rauxa. Campanars i campanes al Pallars Subirà*, de Delfi Dalmau, Xavier Oriols i Francesca Roig.

Infància Missionera

Se celebra el diumenge 24 de gener. Aquesta és una de les quatre Obres Missionals Pontificies, que té per finalitat difondre en els catòlics un esperit universal i missioner. De característic, aquesta té els infants com a veritables protagonistes. No és una obra per als infants sinó més aviat dels infants i amb els infants. GRÀCIES! és el lema d'aquest any, plasmat en un munt de material per a catequistes, pro-

fessors i nens. Enguany, a més, hi ha una aplicació gratuïta per a dispositius electrònics, de tal manera que els nens també puguin seguir la campanya a través de telèfons mòbils, tauletes, ordinadors i pissarres digitals i aprendre jugant a ser nens missioners.

Més informació a la Delegació de Missions missions@bisbat-santfeliu.cat, delegacionsbarcelonastfeliu.blogspot.com

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

El dol

La mort és una experiència que afecta a totes les famílies, sense cap excepció. Forma part de la vida, però quan toca algú de la família, la mort mai no arriba a semblar-nos natural. Per als pares, sobreviure els fills propis és una cosa particularment angoixant, que contradiu la naturalesa elemental de les relacions que donen sentit a la família mateixa. La pèrdua d'un fill o d'una filla és com si el temps s'aturés: s'obre un abisme que s'engull el passat i també el futur.

En el poble de Déu, amb la gràcia de la seva compassió donada en Jesús, moltes famílies de-

mostren amb els fets que la mort no té la darrera paraula: això és un acte de fe veritable. Cada vegada que la família en dol —també terrible— troba la força de guardar la fe i l'amor que ens uneixen amb els qui estimem, impedeix ja ara, en la mort, que ens ho prengui tot. La foscor de la mort ha de ser atacada amb una presència més gran d'amor. «Déu meu, il·lumina les meves tenebres!», és la invocació de la litúrgia del vespre. En la llum de la resurrecció del Senyor, que no abandona cap d'aquells que el Pare li ha confiat, nosaltres podem treure a la mort el seu «fíbló», com deia l'apòstol Pau (cf.

1Co 15,55); podem evitar que el verí de la vida faci inútils els nostres afectes, que ens faci caure en la buidor més fosca.

Els nostres éssers estimats no han desaparegut en la foscor del no-res: l'esperança ens assegura que ells estan a les mans bones i fortes de Déu. L'amor és més fort que la mort. Perquè aquesta és la manera de fer créixer l'amor, fer-lo més sòlid, i l'amor ens guardarà fins al dia en què tota llàgrima serà eixugada, quan «no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment» (Ap 21,4).

(Dimecres, 17 de juliol de 2015.)

Celebració patronal del Diaconat

El 21 de gener, festa dels màrtirs sant Fructuós, bisbe, i dels seus diaques Auguri i Eulogi, acull cada any els diaques de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, en una de les diòcesis, de manera rotatòria.

Enguany, serà a la de Terrassa. La trobada inclou els aspirants i candidats al Diaconat, amb les seves esposes, així com les persones que sen-

tin alguna inquietud vocacional en relació amb aquest ministeri. Hi hau-

rà dos moments festius: A les 20 h, celebració de l'eucaristia a la Catedral del Sant Esperit, i a les 21.30 h sopar de germanor.

Durant la sobretaula hi haurà el lliurament de reconeixements als diaques que l'any 2016 celebren el seu XXV aniversari de l'ordenació, entre els quals, Sebastià Payà, de la Parròquia de Sant Joan de Viladecans.

Vot de poble a Monistrol

El 20 de gener, a les 11 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la parròquia de Monistrol en la festivitat de sant Sebastià. Al segle XVI va haver una epidèmia de pesta i els monistrolencs van demanar la intercessió del sant. D'aquí ve la tradició del vot de poble a sant Sebastià, que significa la promesa perpètua de la vila de celebrar el dia del copatró una eucaristia, oferir un ciri votiu davant de la imatge del sant, i realitzar una processó pels carrers del poble, com a mostra d'agraïment a Déu per la intercessió del sant.

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Com cada any se celebra del 18 al 25 de gener. En aquest 2016, el lema és «Proclameu la grandesa del Senyor» (cfr. 1Pe 2, 9), escollit per les diferents esglésies de Letònia, que han preparat el material. A la nostra diòcesi, divendres 22 de gener de 2016, a les 19 h, a

la Catedral de Sant Feliu de Llobregat hi haurà una trobada ecumènica, presidida pel bisbe Agustí i amb representants d'altres esglésies cristianes, on pregarem perquè aquest desig fervent d'amor fratern interconfessional avanci vers la unitat visible.

Pregària ecumènica (gener 2015)

Trobada europea de Taizé a València

Del 28 de desembre a l'1 de gener va tenir lloc la peregrinació de confiança convocada per la comunitat de Taizé, que enguany es va celebrar a València. De la nostra diòcesi van participar a tota la trobada alguns grups de Vilanova i la Geltrú, el Prat de Llobregat, Sant Just Desvern i Sant Feliu de Llobregat, aproximadament unes 40 persones. A més, el dia 30, altres 40 persones més, provinents d'aquests i al-

tres llocs, com Molins, Piera, Vilafranca o Martorell, van arribar a València en autocar i van participar tota la jornada, juntament amb el bisbe Agustí. Després de l'acollida per part dels

germans de Taizé, els joves van participar en un moment de treball de grups i a continuació van assistir a la pregària del migdia a la catedral de València. Després del dinar, va tenir

lloc una trobada de tots els participants de Catalunya i abans del retorn, el bisbe Agustí va acompanyar els joves de la diòcesi en un recorregut per alguns llocs emblemàtics del centre de València.

A moltes parròquies de la diòcesi es possibiliten espais de pregària, a l'estil de Taizé, amb periodicitat setmanal, mensual, etc. Si esteu interessats a conèixer on són i pregar amb ells podeu consultar el web de SantfeliuJove o posar-vos en contacte amb la Delegació (joventut@batsantfeliu.cat).

AGENDA

- **Curset per a catequistes de l'Arxiprestat de Vilafranca.** Dilluns 18 i 25 de gener, de les 20.30 a les 22 h, a la sala parroquial Mn. Vinyeta de Vilafranca. El curset anirà a càrrec de la delegada diocesana, Isabel Campmany, amb el títol «Ser catequista», sobre com viure la pròpia fe per ajudar-la a créixer en la comunitat cristiana. Es compartiran recursos, preparant ja el temps quaresmal.
- **Sagrament de la Confirmació.** El 23 de gener, de les 17 a les 20 h, a la Casa de l'Església, trobada amb els joves de la diòcesi que es preparen per rebre el sagrament.
- **Taller sobre estudi d'evangeli per a preveres.** El 23 de gener i 6 de febrer de 2016, de les 10.30 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església, organitzat pel Pradó de Catalunya i les Illes Balears. Informació i confirmació assistència: Jaume Fontbona (jaumefm@mail.com) i Joan Ramon Marín (joantorner@gmail.com).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [1S 15,16-23 / SI 49 / Mc 2,18-22]. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. ■ Dimarts [1S 16,1-13 / SI 88 / Mc 2,23-28]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audià i Àbac, mrs. (s. III); sants Gumerind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. ■ Dimecres [1S 17,32-33. 37.40-51 / SI 143 / Mc 3,1-6]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. ■ Dijous [He 10,32-36 / SI 33 / Jo 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259); santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.

22. ■ Divendres [1S 24,3-21 / SI 56 / Mc 3,13-19]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i màrtir a València, nat a Osca (s. III-IV); sant Anastasi, monjo persa i mà; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana; beat Guillem Josep Chaminade, prev. marianista; sant Vicenç Pollotti, prev. (família Mínima i Trinitaris).

23. □ Dissabte [2S 1,1-4.11-12.19.23-27 / SI 79 / Mc 3,20-21]. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa; Esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. ■ Diumenge vinent, III de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ne 8,2-4a.5-6.8-10 / SI 18 / 1C 12,12-30 (o bé: 12,12-14.27) / Lc 1,1-4; 4,14-21]. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i màrtir.

Diuenge II de durant l'any

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 62,1-5)

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

▶ Salm responsorial (95)

R. Conte a tots els pobles els prodigis del Senyor.

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, areu de la terra; / canteu al Senyor, beneïu el seu nom. R.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat; / conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,5-11)

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el do de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,1-12)

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.» Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 62,1-5)

Por amor de Sión no callaré, por amor de Jerusalén no descansaré, hasta que rompa la aurora de su justicia, y su salvación llamee como antorcha. Los pueblos verán tu justicia, y los reyes tu gloria; te pondrán un nombre nuevo, pronunciado por la boca del Señor. Serás corona fúlgida en la mano del Señor y diadema real en la palma de tu Dios.

Ya no te llamarán «Abandonada», ni a tu tierra «Devastada»; a ti te llamarán «Mi favorita», y a tu tierra «Desposada», porque el Señor te prefiere a ti, y tu tierra tendrá marido. Como un joven se casa con su novia, así te desposa el que te construyó; la alegría que encuentra el marido con su esposa, la encontrará tu Dios contigo.

▶ Salmo responsorial (95)

R. Cantad a todos los pueblos las maravillas del Señor.

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra; / cantad al Señor, bendecid su nombre. R.

Proclamad día tras día su victoria, / contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiembale en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,5-11)

Hermanos: Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos.

En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Y así uno recibe del Espíritu el hablar con sabiduría; otro, el hablar con inteligencia, según el mismo Espíritu. Hay quien, por el mismo Espíritu, recibe el don de la fe; y otro, por el mismo Espíritu, don de curar. A éste le han concedido hacer milagros; a aquél, profetizar. A otro, distinguir los buenos y malos espíritus. A uno, la diversidad de lenguas; a otro, el don de interpretarlas.

El mismo y único Espíritu obra todo esto, repartiendo a cada uno en particular como a él le parece.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,1-12)

En aquel tiempo, había una boda en Caná de Galilea, y la madre de Jesús estaba allí. Jesús y sus discípulos estaban también invitados a la boda.

Faltó el vino, y la madre de Jesús le dijo: «No les queda vino.» Jesús le contestó: «Mujer, déjame, todavía no ha llegado mi hora.» Su madre dijo a los sirvientes: «Haced lo que él diga.»

Había allí colocadas seis tinajas de piedra, para las purificaciones de los judíos, de unos cien litros cada una. Jesús les dijo: «Llenad las tinajas de agua.» Y las llenaron hasta arriba. Entonces les mandó: «Sacad ahora y llevádselo al mayordomo.» Ellos se lo llevaron. El mayordomo probó el agua convertida en vino sin saber de dónde venía (los sirvientes sí lo sabían, pues habían sacado el agua), y entonces llamó al novio y le dijo: «Todo el mundo pone primero el vino bueno y cuando ya están bebidos, el peor; tú, en cambio, has guardado el vino bueno hasta ahora.»

Así, en Caná de Galilea Jesús comenzó sus signos, manifestó su gloria, y creció la fe de sus discípulos en él.

COMENTARI

Feu tot el que Ell us digui

No vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé i la seva salvació com una torxa encesa: perquè el destí de Jerusalem és ser llum de tot el món.

A la Bíblia un *nom* nou indica identitat nova que ve donada pel Senyor —com Abraham (*Gn* 17,5) o Cefes/Pere (*Jn* 1,42)—. Així també ara Jerusalem *et diran «Jo-me-l'estimo» i a la teva terra «Té-marit»*: és el nom nou posat per Déu.

Pel que fa als dons de l'Esperit no vull que estiguen en la ignorància (v. 1): a Corint, valorant el carisma per l'espectacularitat i vanagloriant-se'n, mostren la seva *ignorància*.

Pau no parla de «fenòmens espirituals» sinó de *dons espirituals* per subratllar millor el caràcter de do-regal que té tot carisma.

Els carismes l'Apòstol anomena «dons» per la seva gratuïtat; «serveis» per la finalitat d'ajut al bé de tots; i «miracles» per provenir de Déu.

Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots: a l'Església no hi ha carismàtics i no-carismàtics perquè *cadascú* rep algun do de l'Esperit que no és pel lluïment del receptor sinó *en bé de tots*.

El «Llibre dels Signes» (*Jn* 2-12) narra 7 *signes*, triats d'entre els *molts altres senyals que Jesús va fer* (20,30). Jn mai parla de «miracle» per evitar la idea de fenomen espectacular sinó de *senyal* que cal veure, entendre i fer-ne cas.

Al tercer dia se celebrà un casament a Canà de Galilea: l'episodi té lloc *al tercer dia*. Què vol dir aquesta referència teològica *al tercer dia*?

Tot el cap. 2 és anticipació del resultat final de l'obra del Crucificat i Ressuscitat que ens dona un «vi» de felicitat i salvació incomparablement *millor* del tastat fins ara; i substitueix el Temple de Jerusalem pel *santuari del seu cos ressuscitat* (v. 13-22) com a punt clau de trobada amb Déu.

Mn. José Luis Arín